

Arrest

nr. 133 593 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 september 2014.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 maart 2014 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die op 1 april 2014 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, betreffen de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 27 augustus 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking werd op 28 augustus 2014 per aangetekende zending en per drager aan de partijen overgemaakt.

2.2. Verzoekster richt op 4 september 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 oktober 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en wijst daarbij op de rechtspraak van de Raad van State aangaande de synthesememorie. De verzoekende partij stelt dat zij een synthesememorie heeft overgemaakt die voldoet aan de wettelijke vereisten en dat iedere andersluidende beslissing een schending zou inhouden van het recht op toegang tot de rechter, het recht op een effectief beroep en het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel. Zij meent dat een samenvatting ook een herhaling kan zijn. De verwerende partij gedraagt zich naar de wijsheid voor wat betreft de synthesememorie en verwijst verder naar haar nota en de beschikking.”*

2.4. Verzoekster volhardt in haar overtuiging dat niet is vereist dat de synthesememorie een samenvatting bevat van de in het verzoekschrift aangehaalde middelen opdat deze synthesememorie wetsconform zou zijn. De Raad kan wat dit betreft enkel verwijzen naar een reeks arresten van de Raad van State, zowel Nederlandstalig als Franstalig, waarin werd geoordeeld dat het louter hernemen van de middelen, zonder meer, niet als het samenvatten ervan in de zin van artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd (cf. RvS 11 maart 2014, nr. 226.704 en RvS 27 maart 2014, nrs. 226.907, 226.908 en 226.910 tot 226.912). In de mate dat verzoekster nog op vage wijze stelt dat het niet aanvaarden van een synthesememorie, die een letterlijke weergave van het verzoekschrift betreft, *“een schending zou inhouden van het recht op toegang tot de rechter, het recht op een effectief beroep en het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel”*, merkt de Raad op dat verzoekster in gebreke blijft haar overtuiging op concrete wijze aan te tonen. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, zonder dat deze verschillende behandeling op een objectief criterium berust en ze niet op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Verzoekster – die louter verwijst naar voormelde bepalingen van de Grondwet – blijft op dit punt volledig in gebreke. Ook door louter te verwijzen naar het recht op toegang tot een rechter en het recht op een effectief beroep, zonder in een concrete uiteenzetting te voorzien omtrent de wijze waarop bovenstaande rechten geschonden zouden zijn, kan geen schending van deze rechten worden aangetoond. Daarenboven heeft de Raad van State zich reeds meermaals uitgesproken omtrent deze kwestie en geoordeeld dat: *“de vereiste van een samenvatting van de middelen als bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet overigens geen ongeoorloofde beperking*

[vormt] van het recht op een effectief rechtsmiddel of van het recht op een effectief hoger beroep voor een nationale instantie. Het doel van de bewuste nationale regelgeving is een snelle en efficiënte afhandeling van de annulatieberoepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daardoor wordt de toegang voor verzoekster tot de rechter niet disproportioneel verminderd. Verzoekster heeft immers de keuze tussen het afzien van de mogelijkheid om een synthesesmemorie in te dienen, waardoor uitspraak zal worden gedaan over haar middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, of het gebruikmaken van de mogelijkheid om een synthesesmemorie in te dienen, waarbij zij echter aan de voorwaarde van het samenvatten van de middelen dient te voldoen. In het licht van de keuze-mogelijkheid waarover verzoekster beschikt en de doelstellingen van de wetgever, kan deze laatste voorwaarde niet als een overdreven formaliteit worden beschouwd.” (RvS 6 oktober 2014, nrs. 228.644, 228.645, 228.646, 228.647, 228.648 en 228.949).

De inhoud van de beschikking, met name dat de synthesesmemorie slechts een letterlijke weergave van de middelen van het verzoekschrift betreft, wat niet kan worden beschouwd als een samenvatting ervan, blijft overeind. Het beroep dient dan ook te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA